दिपदिकस्य तृतीयैकवचनान्तस्य प्रशसेति रूपं भवति। तच्चा-सेर्व्वाचकं। तदेतत् केनचिद्ब्राह्मणवाक्येनानूद्यते, दशप्रया-जानिष्ठाहदशासमाहरेदित्यसिर्व्वैशास इत्याचक्षत इति। सो-यमसिर्वाक्छेदनहेतुः, तस्माद्दृष्टार्थलाभादसिः प्रशस्येत्यस्य पदस्यार्थ इति चेत्। मैवं। शंसुस्तुताविलस्माद्धातोरयमुत्पन्नः। प्रशसाविलस्य द्वितीयाद्विवचनान्तस्य शब्दस्य छान्दसे आ-कारलोपे आकारादेशे च कृतेप्रशसेति भवति। वाक्छोः प्रश-स्तत्वं नाम कार्त्स्न्यं, प्रशस्तौ बाहू कृणुतादित्युक्ते निःशेषेणोद्ध-र्त्तव्यौ। बाहू इत्येतादृशौ दृष्टार्थौ लभ्यते। नाच छेदनसाध-नत्वमसेः सम्भवति। स्वधितेस्तत्साधनत्वेन विहितत्वात्। तस्मात् स्तुतिरेवास्य शब्दस्यार्थः। तथा सति बाहुवृद्धौ वहुवचना-न्तत्वेन प्रशसेति पदमूहनीयं। तत्रैवान्यच्चिन्तितं।

षड्विंशतिर्वंक्रयोस्येत्यनूहः स्यादुतोच्यते।
ऊहेऽपि वचनान्यत्वमस्येत्यावर्त्ततेऽथवा॥
षड्विंशतेस्तु नाभ्यासः समस्योक्तिर्भवदुत।
अनूहो करणत्वेन दृष्टलाभात्तदूहनं॥
सङ्ख्यायाश्च पशोर्युक्तेर्वङ्क्रीणां मुख्यतावशात्।
अमी पक्षा हि युज्यन्ते ह्यस्ता अनुष्ठेतिशेषतः॥

अभिगुप्रैषे वाक्यमिदमाम्नायते, षड्विंशतिरस्य वङ्क्रयः। ता अनुष्ठ्योच्छ्रावयतादिति। अयमर्थः। वङ्क्रयो वक्राणि पार्श्व-स्थीनि तान्यस्य पशोः षड्विंशतिसङ्ख्यानि, एकैकस्मिन् पार्श्वे त्रयोदशानामवस्थितत्वात्। ताश्च वङ्क्रीरनुष्ठ्यानुष्ठायानुक्रमेण